

Zonnebad Bij berghutten, zoals de Oberzalimhut, mogen schoenen niet de slaapkamers in.

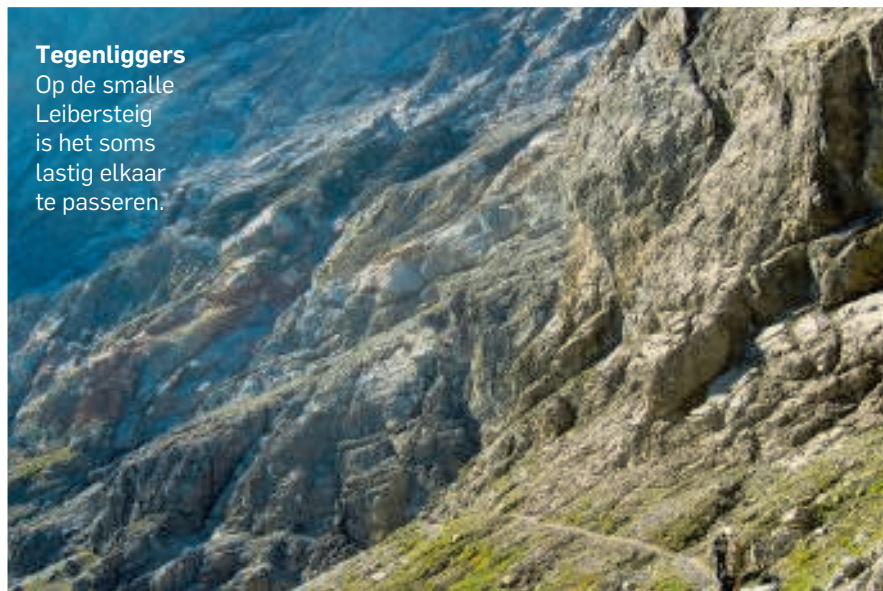
Wandelen tussen

Op de grens van Zwitserland en Oostenrijk ligt de Schesaplana. Voor een huttentocht naar de top is ervaring niet vereist, wel handig.

Tekst en foto's: Florian van Rees

Tegenliggers

Op de smalle Leibersteig is het soms lastig elkaar te passeren.

de marmotten

Een makkie, zou je zeggen, die eerste dag: vanuit het dorp Brand zou het een kleine drie uur lopen zijn naar de eerste hut. Eindbestemming van de wandeltocht: het Rätikonbergmassief. Die kleine drie uur loopt het pad echter wel voortdurend omhoog, in totaal zo'n 900 meter. Dan wordt een kleine drie uur al gauw een dikke vier uur.

Het is niet erg, prima zelfs om te wennen aan de nog wat stugge bergschoenen, de banden van de rugzak, het uitzicht op de afritsbroek van de voorloper. En het pad voert door vriendelijk terrein: bossig, langs een rots glijdt water dat z'n weg zoekt naar de beek. Op paarse bloemetjes doen bijen zoemend hun ding, koeien schudden hun kop om zich te ontdoen van de vliegen bij hun ogen. Het geklingel van de bellen om hun nek reikt ver.

In een zee van groen tussen de grijze bergen lonkt de Oberzalimhut naar de naderende wandelaar. Je zou de dag fluitend kunnen afsluiten, ware het niet dat eerst een venijnig paadje moet worden genomen. Volgens een scheefhangend bordje is het de Jäger Koni Steig. Die Koni zal stevige kuiten hebben gehad als hij deze Steig nam tijdens zijn gejaag op gemzen en steenbokken.

Zelden heeft een witbierje lekkerder gemaakt dan op het zonnige terras van de hut, een groot houten huis met rood-witte luiken, gebouwd in 1905. De parasols zijn uitgeklapt, de serveerster heeft het druk met dorstige wandelaars. Behalve de drankjes neemt ze de bestelling voor de avondmaaltijd op. Of beter, ze informeert of er gereserveerd is, want te kiezen is er niks: de pot schaft soep met een knoedel, gevolgd door rijst met kippenragout.

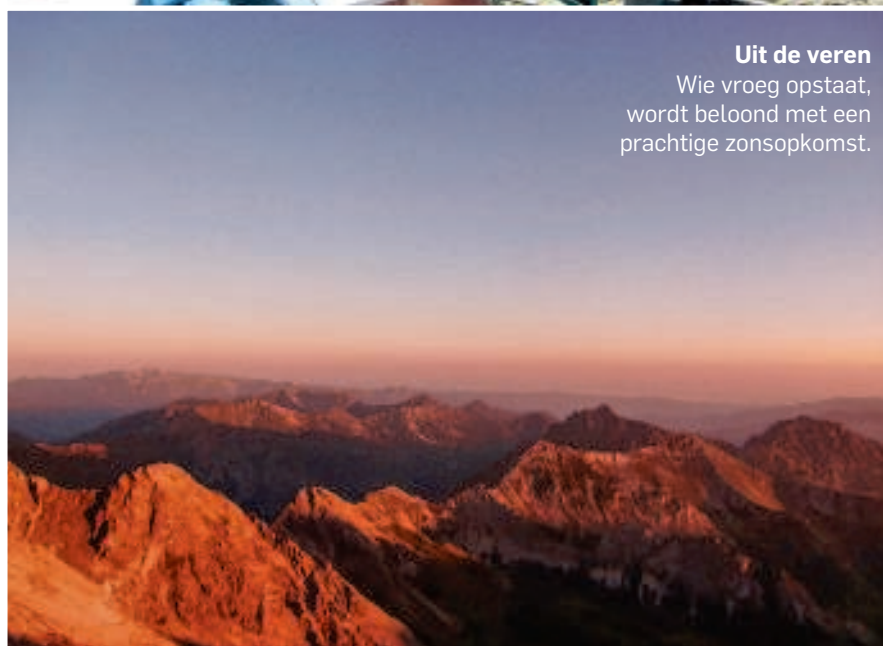
Naast de voordeur groeit de verzameling bergschoenen; zweetsokken en uitgespoelde shirts liggen te drogen in de zon.

Uitrusten, biertjes drinken, genieten van de

Uit de veren

Wie vroeg opstaat, wordt beloond met een prachtige zonsopkomst.

bergen die afsteken tegen de blauwe lucht, wijzen naar de marmotten die hard en scherp fluiten en rondrennen op het omliggende terrein: veel mooier kun je een bergwandeltocht niet afsluiten.

De Schesaplana is dichtbij. Met zijn 2.965 meter is dit over twee dagen letterlijk het hoogste doel van de vierdaagse huttentocht. Dat dichtbij toch zo ver weg kan zijn... Een gezette Oostenrijker ploft zwetend en met een rood hoofd neer op het terras, laat een grote fles bier aanrukken en zegt in moeilijk verstaanbaar Duits: „Het is steil! En smal!” Veel meer komt er niet uit. Zijn twee vrienden zijn een stuk fitter en dollen met 'm. Het drietal had in één dag naar de top van de Schesaplana zullen gaan

Op plekken waar het lopen wordt teruggebracht tot klauteren, is het fijn dat zo'n afritsbroek weer aan te ritsen is

– vanaf de Oberzalimhut kán dat in vijf uur – maar de dikkerd trok het niet; hij liep zo te zweogen dat z'n vrienden bang waren dat-ie het zou bege-

ven, dus hebben ze een wat lichtere tocht gemaakt. Ze wijzen naar de kam waarachter inmiddels de zon aan het wegzakken is.

De schrik bij hun op wandelgebied onervaren gehoor zit er wel een beetje in. Na het eten op tijd het stapelbed in dan maar, net als de rest. Naleving van de *Hüttenruhe* – stilte na 10 uur – is geen enkel probleem, op een enkele snurker in het *Matratzenlager* na. Vast en zeker de afgeknoedelde Oostenrijker.

De Oberzalimhut is de volgende middag nog maar een lucifersdoosje in de diepte. Steil is de route 800 meter omhooggegaan. Tweeëneenhalf uur over nauwelijks een pad, slechts een smal spoor dat is uitgesleten over een puinmorene, rommelig en losliggend gesteente. Zes gemzen springen soepeltjes over het donkergrijze terrein, honderden meters rennen ze, terwijl de wandelaars zich optrek-

ken aan de stalen kabels die op de steilste stukken in de bergwand zitten. Het lopen is lastig en wie hoogtevrees heeft, moet hier wegblijven. Op sommige plekken wordt het lopen zelfs teruggebracht tot klauteren en is het maar wat fijn dat zo'n afritsbroek weer aan te ritsen is, anders zou je weleens met bebloede benen boven kunnen komen.

Boven, dat is vandaag de Mannheimerhut. Alweer zo'n mooi houten huis, maar dit staat in een wel heel desolaat landschap. Op 2.700 meter hoogte nergens meer wat groens, alleen de vele tinten grijs van het gesteente, het vuile wit van een gletsjer die geen lang leven meer beschoren is, en het modderige water van een volkomen glad meertje. En stilte.

Nu is er iets te kiezen: na de lunch al de Schesaplana op – naar het schijnt een klusje van zo'n twee uur, hoewel de zwarte driehoek aan de overkant van de gletsjer er tamelijk ongenaakbaar uitziet – of de rest van de middag een beetje rondhangen in dit maanlandschap. Babbelen met andere wandelaars, taart eten op het terras, een lokaal topje beklommen.

Het wordt dat laatste. Het rondje Brand-Schesaplana-Brand is goed te doen in drie dagen, geoefende lopers doen het in zelfs in twee, maar waarom zou je? Tijdens het lopen verdwijnen gedachten aan werk, verbouwingen, familiegedoe en andere sores uit het dagelijks bestaan. Ze lossen op in de ijle berglucht. Genieten en onthaasten gaat al helemaal vanzelf op zonnige dagen, zonder regen die de rotsen glibberig maakt of mist die het zicht op de omgeving en de route ontnemt.

's Avonds serveert huttenwaard Matthias, een gebruide 40'er met lang haar en baard, de maaltijd uit. Macaroni, gekookte worteltjes en een eendenbout, bereid door een kleine, tanige Nepalees. Tussen het bedienen van de gasten door is Matthias in overleg met een onrustige groep Duitsers. Terwijl drie vrienden uit Freiburg het prima kunnen vinden met twee oudere dames uit Dortmund en het bier rijkelijk vloeit, heerst in het grotere gezelschap

Biertje?

Het zijn vooral groepjes vrienden die door de bergen trekken.

De wandeling

De beschreven tocht bevat drie overnachtingen, hij kan korter en langer worden gemaakt. De route is goed gemarkeerd. De weg over de gletsjer is uitgezet met palen en een rode stip op een rotsblok aan de overkant. Vanuit de hutten zijn ook korte wandelingen te maken. Ervaring is niet vereist en er komen geen stijgieters en touwen aan te pas, maar het pad is steil, gaat over los gesteente en ijs, dus je hebt 'goede benen' nodig en een behoorlijke conditie.

UIT & THUIS

De reis

De beschreven tocht ligt in Vorarlberg en begint en eindigt in Brand. Met de auto is het 850 kilometer rijden van Utrecht. Met het openbaar vervoer: neem de nachttrein naar Bludenz, met overstappen in Ulm en Lindau. Tussen Bludenz en Brand rijden bussen.

Het verblijf

De zomerperiode in de bergen is kort, van half juni tot half september. Daarbuiten kan het sneeuwen. Voor overnachten in de berghutten is reserveren in die periode aan te raden, zeker in het weekend. Een bed in een slaapkamer met meerdere personen kost €23, een matras in een grote slaapzaal tussen de €14 en €20. Leden van bergsportverenigingen krijgen in alle hutten korting, oplopend tot €10 per bed.

Ontbijt en avondeten samen €24.

De websites van de hutten en meer (meerdere) wandelingen en berginformatie zijn te vinden via alpenverein.at.

schap lichte paniek, want nog niet iedereen is binnen. En het is al donker.

Pas na het eten komen de vier verloren schapen binnen. Iedereen opgelucht.

Het leven begint vroeg in de bergen. Om 7 uur staan de eerste wandelaars te trappelen om weer op pad te gaan. De houten vloeren kraken als ze heen en weer lopen van slaapkamer naar wasruimte en ontbijttafel.

Pet op, windjack aan, nog een laatste keer de schoenveters aanhalen, in elke hand een wandelstok en weg zijn ze. Langs het meertje, over de gletsjer, richting hoogste punt.

Een gletsjer is van dichtbij lang zo mooi niet als vanuit de verte. Het ijs is korrelig en smoezelig, vol steentjes en gruis. Dat laatste maakt het wel makkelijker te belopen dan je van een ijsvlakte zou verwachten. Uit spleten komt het geluid van stromend smeltwater.

Even een paar passen door Zwitserland en dan is het nog zo'n anderhalf uur zwoegen door ijler wordende lucht, naar het gigantische houten kruis op de Schesaplana. Voor heel veel wind en een waanzinnig 360-gradenpanorama over honderden alpenpieken. Deze berg mag dan geen Mont Blanc of Matterhorn zijn, erbovenop staan geeft een kick. Doel bereikt, toch maar mooi gehaald, high five.

Eenzaam is het aan de top bepaald niet. Gezien de zwaarte van de weg ernaartoe kun je zelfs zeggen dat het er druk is. Kinderen, een man met hond, dames op keurige gymmen, allemaal genieten ze van het uitzicht. Hoe kan dat, waar komen al die mensen vandaan? Het pad was toch zo goed als leeg? Wat blijkt: aan de andere kant komt een kortere route omhoog. Tot halverwege gaat zelfs een cabinelift, waarmee de bergtop vanuit Brand nog slechts een dagtochtje is. ■

Fluitend

Op heel warme dagen laat de Marmota marmota zich alleen 's ochtends en 's avonds zien.